

Äraandmine nühtsleb äraandjat.

Kohtal 1815, sakslaste võidurikka sõjal ajal prantslaste västu, sai üks kuulus saksa kindral ühe rikka prantsuse mõisniku juure kõterisse. Mõisnik, kes kindralile oma lossi peal aset oli annud, teadis vâga hâsti, kuidas prantslased endiste aastate sees saksmaad riisunud olid, ja et see vâeras auusamelega wahwa sõjamees, seda neile prantsuse pinnal mitte kätte tasuma ei ole tulnud; vaid et selle kõvaste pigistatud Euroopale igatsetud rahu jálle anda.aga kui ta Hollandimaal kautatud lahingist kuulis, ja sest, kuidas ühendatud sõjawäed võidurõõmuist ei hutzatud, Prantsuse riigi piiridesse tungisid, vöttis ta ette, oma fallimad asjad maha motta, et need mitte temalt ärariisutud ei saaks.

Ta laškis ühe suure puust kâsti áraraudata, panni oma fallimad asjad, oma hõbe sõðgiriistad, kâepârast olewat raha, ja perekonna fallimad ehteasjad sinna sisse, laškis rohtaia müüri áäre sõgawa auugu kaewata ja seda rasket kâsti sinna sis selaska. Selle tõdjuure ei tahtnud ta ühtegi muud tarvitada, kui oma kahete teendert, teda ta arwas usaldada võivat. Ühte nimetati Fleury ja teist Penjamin. Esimene oli juba mitmed aastad siin majas olnud, oli mõisaomaniku, kelle isa juures ta juba teenis, poissikeste põlwest tunnud, ja oskas ennast libistamiste ja keelekandmiste läbi proua ees auusaks teha, teda peeti kõigeparemaks ja uștarwamaaks teendriks ja ta oli kõikis asjus tâhespaneja, siis pole ka mitte imekspanna, et hârra temost lugupidas. Penjamin oli alles mõned kuud seal teenimas, tegi kõik mis teda kâsti usinaste ja heameeslega, oli oma hârrale uștar ja rõõmustaš, et ka see teda usaldas. See fallimwaraga täidetud kâsti matmine sündis õõajal, mõisahârra ligiolemisel.